

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 65 PŽ-2100/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Srđana Šimca, predsjednika vijeća, Lenke Ćorić, suca izvjestitelja i Marine Veljak, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ZLATAN OTOK d.o.o. Sv. Nedjelja, Hvar, OIB 46934345825, kojeg zastupa punomoćnik Kruno Peronja, odvjetnik u Splitu, protiv 1. tuženika GRACIN MONTAŽA d.o.o., Knin, Kralja Držislava 5, OIB 26633751616 i 2. tuženika DARKA GRACINA iz Šibenika, Andrije Kačića 4, OIB 05680684057, koje zastupa punomoćnik Milan Macura, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Macura i Restović j.t.d. Šibenik, odlučujući o žalbama stranaka protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-74/2019-20 od 27. veljače 2020., 28. prosinca 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-74/2019-20 od 27. veljače 2020. u točki IV. izreke.

II. Odbija se žalba tuženika Gracin montaža d.o.o. kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-74/2019-20 od 27. veljače 2020. u točki II. i dijelu točke III. izreke kojim je naloženo tuženiku Gracin montaža d.o.o. da tužitelju plati iznos od 30.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja sa zateznim kamatama od 15. listopada 2013. do isplate po stopi propisanoj za ostale odnose.

III. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-74/2019-20 od 27. veljače 2020. u preostalom dijelu točke III. izreke i sudi:

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu zateznih kamata na iznos od 30.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja od 15. listopada 2013. do isplate preko stope propisane za ostale odnose.

r i j e š i o j e

Ukida se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-74/2019-20 od 27. veljače 2020. u točki V. izreke i predmet vraća tome sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-74/2019-20 od 27. veljače 2020. odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio utvrđenje „ništetnim pa se poništava“ u cijelosti usmeni ugovor o izvođenju radova i to podmorskih radova na obali na privezištu na južnoj strani otoka Hvara, u mjestu Sveta Nedjelja, na adresi Sveta Nedjelja b.b., radi sanacije AB gata u Sv. Nedjelji, zaključen u listopadu 2013. između tužitelja kao naručitelja i prvotuženika kao izvođača, te da sud naloži tuženicima da mu solidarno plate iznos od 30.000,00 EUR sa zateznim kamatama od 15. listopada 2013. do isplate po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora (točka I. izreke), utvrđeno da je navedeni ugovor raskinut (točka II. izreke), naloženo prvotuženiku da u roku 15 dana plati tužitelju iznos od 30.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja sa zateznim kamatama od 15. listopada 2013. do isplate po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora (točka III. izreke), odbijen tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio da sud naloži drugotuženiku da mu plati iznos od 30.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja sa zateznim kamatama od 15. listopada 2013. do isplate po stopi propisanoj za odnose iz trgovačkih ugovora (točka IV. izreke) i određeno da svaka stranka snosi svoje troškove (točka V. izreke).

2. Protiv te presude obje stranke su pravovremeno izjavile žalbu pobijajući je u dijelu u kojem nisu uspjele u sporu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava.

3. Svojom žalbom tužitelj pobija presudu u točkama IV. i V. izreke tvrdeći da se zasniva na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju na koje je nepravilno primijenjeno materijalno pravo, te da u tome dijelu presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, pa je učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku. Tvrdi da je sud pogrešno prihvatio prigovor promašene pasivne legitimacije u odnosu na drugotuženika samo zato što on nije stranka ugovora o djelu, jer je drugotuženik, kao član trgovačkog društva, svojim radnjama doveo do proboja pravne osobnosti u skladu s odredom članka 10. stavka 3. Zakona o trgovačkim društvima tako što je zloupotrijebio okolnost da ne odgovara za obveze društva. Kako se upravo radi toga protiv drugotuženika vodi kazneni postupak zbog kaznenog djela prijevare u gospodarskom poslovanju, smatra da je postupak u odnosu na drugotuženika trebao biti prekinut na temelju odredbe članka 12. Zakona o parničnom postupku. Odluku o troškovima postupka pobija zbog odluke o glavnoj stvari kao i zato što je iz popisa troškova razvidno da su troškovi tužitelja znatno viši od troškova tuženika, pa je sud bio dužan o troškovima postupka odlučiti razmjerno tome. Predlaže da ovaj žalbeni sud preinači pobijani dio presude u skladu sa žalbenim navodima ili ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Traži naknadu troškova žalbenog postupka.

4. Tuženici su podnijeli zajedničku žalbu kojom prvotuženik pobija presudu pod točkama II. i III. izreke, a drugotuženik pobija samo odluku o troškovima postupka sadržanu u točki V. njene izreke.

5. Prvotuženik u žalbi u bitnom navodi da nije jasno na temelju kojih činjenica je utvrđeno da je raskinut usmeni ugovor o izvođenju radova, budući da tužitelj nije dao izjavu o raskidu ugovora, nije utvrđeno je li ugovoren rok za dovršetak radova, kao ni je li tužitelj poslao prvotuženiku opomenu kojom daje dodatan rok za izvršenje ugovora ili traži povrat novca, da bi takva opomena po svojoj pravnoj naravi predstavljala jednostrani raskid ugovora prije isteka roka kad je jasno da jedna strana neće ispuniti svoju obvezu ili poziv tuženiku da tužitelj traži povrat novca. Stoga smatra da je pogrešno primijenjena odredba članka 360. Zakona o obveznim odnosima odnosno činjenice koje su bitne za njenu primjenu uopće nisu utvrđene. Ovaj žalitelj dalje navodi da nije točno utvrđeno koji radovi su bili ugovoreni usmenim ugovorom i koje je od njih bio dužan izvesti prvotuženik, jer iz iskaza svih saslušanih svjedoka i rezultata postupka nedvojbeno proizlazi da je prvotuženik jedan dio radova na izgradnji obale u Svetoj Nedjelji doista izvršio, da su korišteni strojevi i alati u njegovom vlasništvu, kao i da je svjedok Zoran Mandić kao kooperant prvotuženika boravio u razdoblju od mjesec dana u kojem su bili izvršavani ugovoreni radovi, kao i da je svjedok Darko Oremuš također bio angažiran od strane tuženika za popravak jednog od stupova, ali da opseg izvršenih radova u odnosu na ugovorene, kao i njihovu vrijednost nije bilo moguće utvrditi iz iskaza svjedoka i parničnih stranaka. Također smatra da je pogrešno utvrđeno da je prvotuženik primio 150.000,00 kn i 22.000,00 EUR na ime izvođenja radova na obali na privezištu u mjestu Sv. Nedjelja, otok Hvar, iako je utvrđeno da je prvotuženik primio 150.000,00 kn na ime prijevoza odnosno transporta betonskih blokova i to još 2009. godine, dok su tužitelj i prvotuženik imali specifičan odnos baziran na brojnim usmenim ugovorima, kao i da tužitelj dok je njegov zastupnik po zakonu bio pok. Zlatan Plenković nikada nije tražio povrat novčanih sredstava koje sad traži tužitelj, što znači da su imali svoj način kompenzacije međusobnih tražbina. Zaključno ističe da iz presude nije jasno zašto je naloženo prvotuženiku da vrati tužitelju iznos od 22.000,00 EUR koja predstavlja vrijednost automobila, ako automobil nikad nije bio dio imovine tužitelja.

6. Drugotuženik pobija presudu u točki V. izreke tvrdnjom da je u cijelosti uspio u sporu, pa mu je tužitelj bio dužan nadoknaditi parnične troškove.

7. Tuženici predlažu da ovaj žalbeni sud uvaži žalbu i pobijani dio presude preinači tako da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti ili da tu presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

8. Žalbe su djelomično osnovane.

9. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

10. Predmet spora o kojem je odlučeno pobijanim dijelom presude je zahtjev za utvrđenje raskinutim usmenog ugovora o izvođenju radova koji su sklopili tužitelj i prvotuženik i vraćanje onoga što primljeno na ime raskinutog ugovora. Tuženici su se protivili tužbenom zahtjevu i to drugotuženik prigovorom promašene pasivne legitimacije s obzirom na to da nikada nije bio u obveznom odnosu s tužiteljem, a prvotuženik tvrdnjom da vozilo marke BMW 645 Ci coupe, nije bilo vlasništvo tužitelja pa ga zato nije ni mogao dati prvotuženiku na ime avansa za ispunjenje ugovorenih radova, te da je obavljao ugovorene radove jer su njegovi strojevi i alati korišteni za izvođenje radova i njegov djelatnik je rukovodio radovima.

11. Nakon provedenog dokaznog postupka, prvostupanjski sud je utvrdio da su stranke sklopile usmeni ugovor o izvođenju radova na rivi u Svetoj Nedjelji koji po svom sadržaju predstavlja ugovor o djelu iz odredbe članka 590. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO) i da je taj ugovor raskinut zbog neispunjena obveze od strane prvotuženika, pa kako je prvotuženik na ime naknade za radove koji nisu izvedeni primio avans u visini od 22.000,00 EUR tako što mu je tužitelj prenio automobil zato što je račun prvotuženika bio blokiran, dužan je vratiti tužitelju kunsku protuvrijednost tog iznosa. Također je utvrđeno da je na račun prvotuženika uplaćen iznos od 150.000,00 kn na ime transporta betonskih blokova do kojeg nije došlo, kao i da je prvotuženikovom kooperantu Zoranu Mandiću, tužitelj platio 28.000,00 kn radi nabave osam sidara, te da za primljeni novac radovi nisu izvedeni i to iz razloga što tužitelj nije ishodio kompletnu dokumentaciju za izradu rive. Na temelju takve činjenične osnove i pozivom na odredbu članka 368. ZOO-a prvostupanjski sud je naložio prvotuženiku da vrati tužitelju traženi iznos koji je manji od sredstava koje je primio na ime avansa, dok je tužbeni zahtjev u odnosu na drugotuženika odbijen zato što on nije bio stranka predmetnog ugovora, pa je prvostupanjski sud našao osnovanim njegov prigovor promašene pasivne legitimacije.

12. Suprotno žalbenim navodima tužitelja, pravilno je stajalište prvostupanjskog suda da drugotuženik nije pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari. Naime, tužbeni zahtjev u odnosu na drugotuženika, tužitelj je zasnivao na istim činjenicama kao i tužbeni zahtjev u odnosu na prvotuženika i prvostupanjski sud je pravilno zaključio da on nije bio stranka ugovora sklopljenog s tužiteljem da bi mu bio dužan vratiti ono što je tužitelj dao prvotuženiku na ime avansa za radove koji nikada nisu izvedeni odnosno usluge prijevoza stvari koji nije obavljen. Tužitelj tek u žalbi navodi da je drugotuženik kao član trgovačkog društva, svojim radnjama doveo do proboja pravne osobnosti u skladu s odredbom članka 10. stavka 3. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj: 152/11-pročišćeni tekst, 111/12, 68/13, 110/15 i 40/19) tako što je zloupotrijebio okolnost da ne odgovara za obveze društva.

13. Prema odredbi članka 352. stavka 1. ZPP-a u žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice, pa ti žalbeni navodi nisu mogli biti uzeti u obzir u ovom žalbenom postupku. Pobijana presuda nije i ne može biti nepravilna i nezakonita zato što je donesena na temelju onih činjenica koje su stranke iznijele tijekom prvostupanjskog postupka i dokaza koje su predložile za utvrđivanje tih činjenica.

14. Okolnost što je protiv drugotuženika pokrenut kazneni postupak zbog prijave u gospodarskom poslovanju, ne znači da je već samim time odgovoran tužitelju za naknadu štete zbog proboja pravne osobnosti. Štoviše, iz optužnice koju je Općinsko državno odvjetništvo u Splitu podnijelo protiv drugotuženika razvidno je da se on smatra odgovornim za kazneno djelo kao član uprave prvotuženika (direktor), dakle kao odgovorna osoba u pravnoj osobi, a ne kao član društva.

15. Zato je na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a, žalbu tužitelja valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi presudu prvostupanjskog suda u točki IV. njene izreke.

16. U odnosu na žalbu prvotuženika, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da radovi koji su bili predmet ugovora o izvođenju radova na rivi u Svetoj Nedjelji na otoku Hvaru nisu izvedeni i da je prvotuženik dužan vratiti ono što je primio kao avans naknade za izvedene radove. Sve okolnosti vezane za prijenos vlasništva na automobilu čija je vrijednost 22.000,00 EUR prvotuženik je jasno objasnio u svojoj pisanoj izjavi koju je dao još 2. studenog 2014. U toj izjavi je također potvrdio da radovi nisu izvedeni jer za to nisu bili ispunjeni uvjeti u vidu potrebne dokumentacije za izvođenje radova. Tvrdnje prvotuženika da predmetni automobil nije bio vlasništvo tužitelja nego njegovog tadašnjeg zastupnika po zakonu, ne mogu utjecati na drukčiju odluku suda o prigovoru nedostatka aktivne legitimacije, zato što je riječ o odnosu tužitelja i njegovog zastupnika koji se u konačnici ne tiče obveznog odnosa između tužitelja i prvotuženika. S druge strane jasno je da je automobil dan kao avans za radove koje je trebao izvesti prvotuženik po narudžbi tužitelja.

17. Iz sadržaja žalbe nije jasno zašto prvotuženik naglašava da se iznos od 150.000,00 kn odnosi na prijevoz morem kamenih blokova, a ne na ugovor o izvođenju radova na rivi u Svetoj Nedjelji, jer su razlozi o toj činjenici jasno odvojeni od razloga zbog koji prvostupanjski sud smatra da je prvotuženik dužan vratiti tužitelju iznos od 22.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti. Uostalom, zastupnik po zakonu prvotuženika je u svojoj izjavi jasno i određeno izjavio da prijevoz nije obavljen iako je na ime naknade za prijevoz primio iznos od 150.000,00 kn. Doduše, kao pravnu osnovu ovog dijela tužbenog zahtjeva prvostupanjski je sud pogrešno naveo odredbu članka 590. ZOO-a, umjesto pravilno odredbu članka 447. Pomorskog zakonika („Narodne novine“ broj: 181/04, 76/07, 146/08, 61/11, 56/13, 26/15 i 17/19) kojom je propisano da se ugovorom o prijevozu stvari morem prijevoznik obvezuje prevesti stvari brodom, a naručitelj prijevoza platiti vozarinu.

18. Tvrdnje prvotuženika da su on i tužitelj imali posebne načine kompenzacije i da to proizlazi samo iz činjenice da raniji zastupnik po zakonu tužitelja nije tražio vraćanje primljenih avansa iako radovi nisu izvedeni, ne mogu utjecati na drukčiju odluku suda u ovoj pravnoj stvari, prije svega zato što je riječ o ničim potkrijepljenim tvrdnjama o provedenim kompenzacijama, koje su uz to, suprotne drugim izvedenim dokazima, a posebno sadržaju izjave prvotuženika od 2. studenog 2014.

19. Neosnovane su i tvrdnje prvotuženika da je pogrešno primijenjena odredba članka 360. ZOO-a. Naime, prvostupanjski sud je na temelju izjave zastupnika po zakonu tužitelja utvrdio da je ugovor raskinut usmenom izjavom koja je

dana prvotuženiku zajedno sa zahtjevom za vraćanje primljenih avansa. Tvrdnje zastupnika po zakonu tužitelja da je više puta pokušavao stupiti u kontakt s prvotuženikom i da mu je to uspjelo tek nakon što je nazvao zastupnika po zakonu tuženika s nepoznatog telefonskog broja, prvotuženik nije osporio u provedenom postupku. Ovome treba dodati da se oba ugovora, i ugovor o djelu i ugovor o prijevozu stvari morem, mogu sklopiti u usmenom obliku, pa se u tome obliku može dati i izjava o raskidu ugovora.

20. Materijalno pravo je pogrešno primijenjeno prilikom odlučivanja o stopi zateznih kamata. Tužitelj nema pravo na zatezne kamate po stopi koja je odredbom članka 29. stavka 2. ZOO-a propisana za odnose iz trgovačkih ugovora jer je ugovor među strankama raskinut, pa tužitelj ima pravo na zatezne kamate po stopi propisanoj za ostale odnose.

21. Budući da bi i pravilnom primjenom materijalnog prava o tužbenom zahtjevu u odnosu na glavni dug, trebalo jednako odlučiti, na temelju odredbe članka 368. stavka 2. ZPP-a žalba prvotuženika odbijena je kao neosnovana i prvostupanjska presuda potvrđena u točki II. i dijelu točke III. njene izreke u odnosu na glavni dug i zatezne kamate po stopi propisanoj za ostale odnose. U preostalom dijelu točke III. izreke, presuda je na temelju odredbe članka 373. točka 3. ZPP-a preinačena tako da je tužiteljev zahtjev za isplatu zateznih kamata preko stope propisane za ostale odnose odbijen kao neosnovan.

22. U odnosu na odluku o troškovima postupka, osnovani su žalbeni navodi tužitelja i oba tuženika. Naime, u obrazloženju te odluke samo je navedeno da je tužitelj djelomično uspio u sporu i da je primjenom odredbe članka 154. stavka 4. ZPP-a odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove. Međutim, tom odredbom je propisano kako sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima. O tome zašto smatra da su stranke uspjele u približno jednakim dijelovima, pobijana presuda uopće nema razloga. Također nema razloga ni o zahtjevu drugotuženika za naknadu troškova postupka. S druge strane, drugostupanjski sud ne može prvi put povodom žalbe stranaka protiv takve odluke o troškovima, odlučivati koji su troškovi strankama bili potrebni za vođenje parnice, jer stranke u tome slučaju ne bi imale mogućnost izjaviti žalbu protiv te odluke.

23. Kako zbog takvog nepravilnog i nezakonitog postupanja prvostupanjska presuda nema razloga o troškovima postupka i u tome dijelu se ne može ispitati, valjalo je tu odluku ukinuti i predmet vratiti na ponovan postupak prvostupanjskom sudu na temelju odredbe članka 380. točka 3. u vezi s odredbom članka 129. stavka 5. ZPP-a.

24. U ponovnom postupku prvostupanjski sud će otkloniti bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a i o troškovima postupka odlučiti na pravilan i zakonit način tako što će pravilno utvrditi uspjeh svake od stranaka u ovoj parnici i pravilnom primjenom odredaba Zakona o parničnom postupku i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15), kao materijalnopравnim

odredbama za odlučivanje o troškovima postupka, donijeti pravilnu i zakonitu odluku koju je dužan obrazložiti tako da se iz nje može utvrditi koje je troškove strankama priznao i u kojoj visini, a koje je smatrao nepotrebnim. U toj odluci prvostupanjski sud će odlučiti i o zahtjevima stranaka za naknadu troškova ovog žalbenog postupka.

Zagreb, 28. prosinca 2021.

Predsjednik vijeća
dr. sc. Srđan Šimac

Broj zapisa: **eb303-cc379**

Kontrolni broj: **0340a-d1762-86c46**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=SRĐAN ŠIMAC, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.